

Η ΦΑΡΜΑ CHRISTMAS TREE

Η ΜΑΓΕΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΔΩ...

LAURIE GILMORE

ΜΠΕΣΤ
ΣΕΛΕΡ
ΤΩΝ SUNDAY
TIMES

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Ψ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η φάρμα Christmas Tree**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Christmas Tree Farm

Από τις Εκδόσεις One More Chapter, a division of HarperCollinsPublishers Ltd,
Ηνωμένο Βασίλειο 2024

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Laurie Gilmore

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γωγώ Αρβανίτη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Laurie Gilmore, 2024

© Εξωφύλλου: Lucy Bennett/HarperCollinsPublishers Ltd

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kelley McMorris/Shannon Associates

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2025

ISBN 978-618-01-6180-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

LAURIE GILMORE

Η ΦΑΡΜΑ
CHRISTMAS
TREE

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ LAURIE GILMORE
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

To καφέ Pumpkin Spice, 2024, μτφρ. Κέλλυ Δημοπούλου

To καφέ Pumpkin Spice – special edition, 2025,
μτφρ. Κέλλυ Δημοπούλου

To καφέ Pumpkin Spice – coloring book, 2025,
μτφρ. Κέλλυ Δημοπούλου

To στέκι Strawberry Pancake, 2025, μτφρ. Γωγώ Αρβανίτη

To στέκι Strawberry Pancake – special edition, 2025,
μτφρ. Γωγώ Αρβανίτη

To βιβλίο Cinnamon Bun, 2025, μτφρ. Γωγώ Αρβανίτη

To βιβλίο Cinnamon Bun – special edition, 2025,
μτφρ. Γωγώ Αρβανίτη

Υπό έκδοση
The Gingerbread Bakery

*Για όποιον εύχεται να ήταν οι χριστουγεννιάτικες
ταινίες της Hallmark ακόμα πιο καντές,
ίσως αυτή η ιστορία να το πέτυχε*

ΤΟ ΑΓΡΟΚΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΓΚΑΝ

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΤΗΣ ΧΕΙΖΕΛ

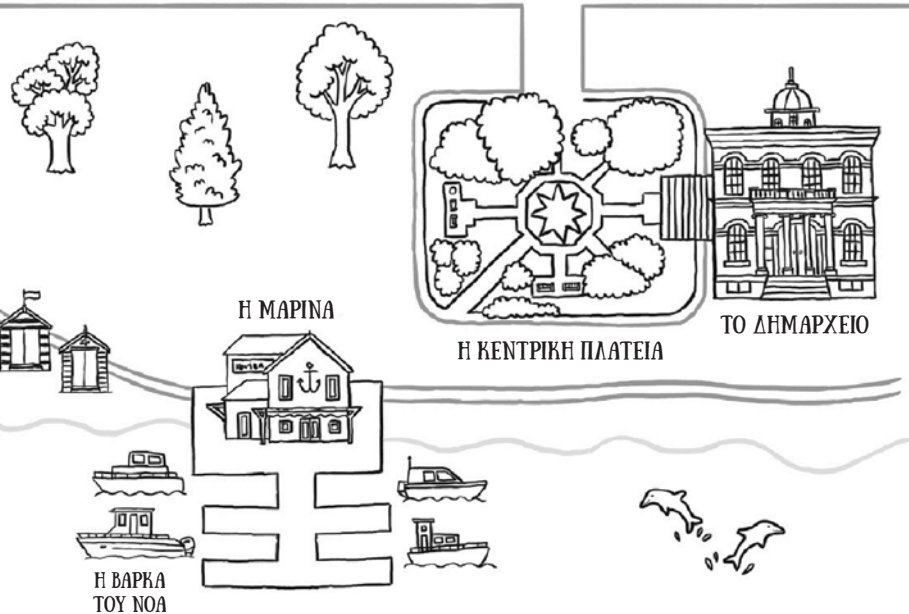
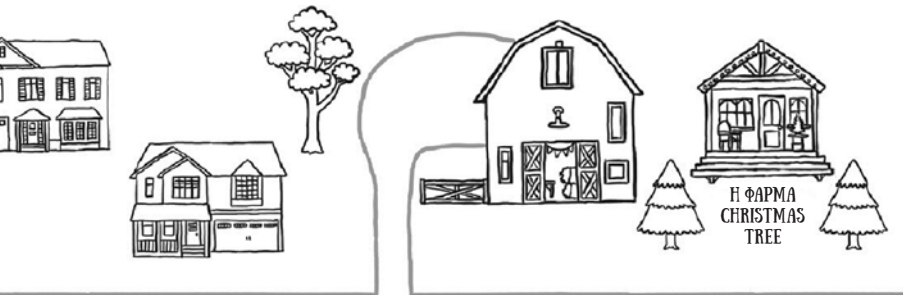
ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟ ΠΑΓΩΤΑ-ΤΖΙΔΙΚΟ PET SHOP

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ & SPA

ΝΤΡΙΜ ΧΑΡΜΠΟΡ

Λίστα αναπαραγωγής τραγουδιών
για μουσική επένδυση

Christmas Tree Farm – Taylor Swift	♥
Linger – The Cranberries	♥
BIRDS OF A FEATHER – Billie Eilish	♥
Memories – Conan Grey	♥
White Christmas – Taylor Swift	♥
hate to be lame – Lizzy McAlpine, FINNEAS	♥
A Nonsense Christmas – Sabrina Carpenter	♥
21 – Gracie Abrams	♥
the boy is mine – Ariana Grande	♥
Light On – Maggie Rogers	♥
Go – Livingston	♥
Back to December – Taylor Swift	♥
This Town – Niall Hpran	♥
Bags – Clairo	♥
From the Dining Table – Taylor Swift	♥
I Look in People's Windows – Mazzy Star	♥
Close To You – Gracie Abrams	♥
because i liked a boy – Sabrina Carpenter	♥
Santa Tell Me – Ariana Grande	♥
mirrorball – Taylor Swift	♥
Until I found You – Stephen Sanchez	♥
All My Love – Noah Kahan	♥
Landslide – Fleetwood Mac	♥

1

Η Κίρα Νορθ σιχαινόταν τα Χριστούγεννα. Ατυχία, αν σκεφτεί κανείς ότι τώρα ήταν μια περήφανη ιδιοκτήτρια φάρμας χριστουγεννιάτικων δέντρων σε μια κωμόπολη, πολύ χαριτωμένη για να της βγει σε καλό, της οποίας οι κάτοικοι δεν έπιαναν το μήνυμα να αφήσουν την Κίρα στην ησυχία της.

Ξεφύσηξε εκνευρισμένη, αφού είχε κλείσει την πόρτα στον τελευταίο από τους επισκέπτες της. Κάποιον Τζορτζ, που πέρρασε για να της αφήσει ένα δείγμα δωρεάν από τα χριστουγεννιάτικα μπισκότα με τζίντζερ του ζαχαροπλαστείου της πόλης, μια κάρτα του καταστήματος και αρκετούς υπαινιγμούς για την προοπτική μιας μεταξύ τους επαγγελματικής συνεργασίας. Ήταν ο τρίτος επισκέπτης μέσα στο Σαββατοκύριακο.

Χθες, η αντιδήμαρχος Μίντι Γουόλς είχε περάσει εκ μέρους του δημοτικού συμβουλίου για να της παραδώσει ιδιοχείρως το διαφημιστικό φυλλάδιο για τον Φωτισμό του Δέντρου στην κεντρική πλατεία την ερχόμενη εβδομάδα, λες και δεν είχε δει η Κίρα αμέτρητα τέτοια φυλλάδια κάθε φορά που πήγαινε στο κέντρο της πόλης για προμήθειες. Και σήμερα το πρωί εί-

χε εμφανιστεί και μια οικογένεια, γονείς και παιδάκια το ένα πίσω από το άλλο με ολόδια χριστουγεννιάτικα πουλόβερ, που ρωτούσαν αν μπορούσαν να κόψουν ένα δέντρο. Έκανε πως δεν είδε τα δακρυσμένα μάτια των παιδιών καθώς τα έδιωχνε.

Πήγαινε πολύ. Με την πλάτη της ακουμπισμένη στην κλειστή πόρτα, γλίστρησε προς τα κάτω ώσπου κάθισε στο πάτωμα. Έσκισε το πράσινο και κόκκινο σελοφάν της συσκευασίας των μπισκότων, διάλεξε ένα σε σχήμα Αϊ-Βασίλη και του έκοψε με μια δαγκωνιά το κεφάλι. Ήταν πεντανόστιμος, όλο κανέλα και μοσχοκάρυδο. Ο αναθεματισμένος.

Το κρύο διαπερνούσε την πλάτη της ενώ αποτελείωνε τον Αϊ-Βασίλη, απολαμβάνοντάς τον μπουκιά μπουκιά. Η πόρτα ήταν παγωμένη. Το πάτωμα ήταν παγωμένο. Ολόκληρο το παλιόσπιτο στο οποίο είχε μετακομίσει πριν από τρεις μήνες ήταν παγωμένο. Ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στην πόρτα με έναν σιγανό γδούπο και προσπάθησε να προσποιηθεί ότι ήταν καλά. Ήταν καλά. Θα φορούσε άλλο ένα πουλόβερ πάνω από τα δύο που φορούσε ήδη. Θα φορούσε πιο ζεστές κάλτσες. Και σκουφί. Οι άνθρωποι συχνά φοράνε σκουφιά, σωστά;

Το αρχαίο καλοριφέρ δίπλα στην πόρτα έβγαλε έναν παραπεμπμένο ήχο παραίτησης.

Μάλιστα. Ήταν ώρα να σηκωθεί. Ώρα να ξαναπιάσει δουλειά γιατί η «γραφική αγροικία» που είχε αγοράσει ήταν στην πραγματικότητα ένα σχεδόν ετοιμόρροπο αγροτόσπιτο με ένα σύστημα κεντρικής θέρμανσης που έπνεε τα λούσθια και τα «στρέμματα ειδυλλιακής γης» ένα ωραιότατο μεν, αλλά εντελώς παραμελημένο αγρόκτημα, φυτώριο χριστουγεννιάτικων δέντρων. Και μολονότι η Κίρα είχε ορκιστεί ότι δε θα το άνοιγε ξανά, έπρεπε τώρα να το κάνει λειτουργικό ώστε να βγά-

λει κάποια χρήματα, γιατί είχε ξοδέψει όσα είχε απλώς και μόνο για να αγοράσει το αγρόκτημα.

Αν ήθελε να βγάλει τον χειμώνα ζωντανή και να μην τη βρει ξεπαγιασμένη κάποιος περίεργος αν και καλοπροαίρετος γείτονας, έπρεπε να κάνει αυτό το μέρος λειτουργικό. Και γρήγορα. Ήταν ήδη Κυριακή μετά την Ημέρα των Ευχαριστιών και, κρίνοντας από την οικογένεια που είχε διώξει σήμερα το πρωί, οι άνθρωποι εδώ δεν έβλεπαν την ώρα να στήσουν τα χριστουγεννιάτικα δέντρα τους.

Άρπαξε μια κουβέρτα περνώντας μπροστά από τον καναπέ και συνέχισε σέρονοντας τα πόδια της μέχρι το τραπέζι του φαγητού, όπου είχε αφήσει τον φορητό υπολογιστή της. Ήταν ένα μεγάλο τραπέζι αντίκα που είχαν αφήσει πίσω οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες. Είχαν αφήσει πολλά πράγματα πίσω. Όπως κλειστούς φακέλους με γράμματα, τους οποίους έβρισκε συνεχώς η Κίρα χωμένους σε περίεργα μέρη, αλλά δεν είχε μπει στον κόπο να ανοίξει κανέναν. Το τραπέζι, όμως, ήταν ωραίο. Ταίριαζε στην αισθητική της αγροικίας.

Άνοιξε τον υπολογιστή της. Πάλι χωρίς wifi. Η σύνδεση δεν είχε επανέλθει κανονικά μετά από τη διακοπή ρεύματος την περασμένη εβδομάδα.

Να πάρει η οργή.

Πώς υποτίθεται ότι θα προσλάμβανε κόσμο, θα έφτιαχνε έναν ιστότοπο και θα είχε μια παρουσία στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης χωρίς wifi και με ένα τελείως αναξιόπιστο σήμα κινητής τηλεφωνίας; Μέσα σε δύο ημέρες, ας πούμε; Σωριάστηκε στην πρώτη καρέκλα που βρήκε μπροστά της και αντιστάθηκε στη διάθεση να κλάψει. Τα δάκρυα κατά πάσα πιθανότητα θα γίνονταν παγάκια στα μάγουλά της. Τα συγκράτησε, ρούφηξε τη μύτη της και προσπάθησε να μη σκέφτεται πόσο

αξιολύπτη πρέπει να φαινόταν αυτή τη στιγμή, τυλιγμένη σε μια φθαρμένη κουβέρτα, κάτω από στρώσεις ρούχων, διαρυσμένη και με τη μύτη της κόκκινη από το κρύο.

Υποτίθεται πως δε θα ήταν καθόλου έτσι τα πράγματα.

Πρώτα απ' όλα, δε θα ήταν μόνη. Θα έπρεπε να ήταν εδώ μαζί της η αδερφή της. Το άλλο της μισό. Το πολύ πιο ικανό, λογικό και ψύχραιμο άλλο μισό. Η δίδυμη αδερφή και καλύτερή της φίλη από την ημέρα που γεννήθηκαν. Η Κλόι δε θα είχε αγοράσει ποτέ παρορημικά αυτό το μέρος. Η Κλόι δε θα είχε εγκρίνει την αγορά χωρίς τουλάχιστον μία επίσκεψη και έναν έλεγχο. Η Κλόι θα έκανε ερωτήσεις όπως: Γιατί θέλεις να ζήσεις σε ένα αγρόκτημα στη Νέα Αγγλία, ενώ δεν έχεις ιδέα πώς να καλλιεργήσεις πράγματα ή να μαγειρέψεις πράγματα ή να κάνεις οτιδήποτε μόνη σου; Ερωτήσεις στις οποίες η Κίρα δεν ήθελε να απαντήσει.

Δεν ήθελε, επειδή το όλο σχέδιο δεν ήταν τόσο ένα καπρίτσιο της στιγμής όσο μια έσχατη προσπάθειά της να ξεκινήσει από την αρχή. Να απομακρυνθεί όσο το δυνατόν περισσότερο από την παλιά ζωή της, από τον παλιό εαυτό της. Δεν ήταν καπρίτσιο, ήταν ριζικός επαναπροσδιορισμός του ποια ήθελε να είναι.

Αλλά η Κλόι την είχε εγκαταλείψει. Η Κλόι το έσκασε και παντρεύτηκε. Και μετακόμισε στη *Δανία*. Στη *Δανία*! Ακούς εκεί στη *Δανία*! Και τι υποτίθεται ότι κάνει κανείς όταν η αδελφή ψυχή του, το άλλο του μισό, βρίσκει ένα καινούργιο άλλο μισό;

Προφανώς δελεάζεται πάρα πολύ από αναρτήσεις στα κοινωνικά δίκτυα περί αγροτικής ζωής, αποφασίζει ότι μπορεί να το κάνει, χρησιμοποιεί τα χρήματα του καταπιστεύματος για να αγοράσει ένα αγρόκτημα και στην ουσία καταστρέφει τη

ζωή του. Εντάξει, το συγκεκριμένο σχέδιο ίσως ήταν και λίγο καπρίτσιο...

Και τώρα η Κίρα ήταν εδώ. Δυστυχημένη και μόνη. Να ξεπαγιαίνει κυριολεκτικά από το κρύο.

Σκούπισε τα μάγουλά της με τη ράχη του χεριού. Ήταν παρόλογο. Έπρεπε να κάνει κάτι, αλλιώς η εικόνα που σχηματιζόταν στο μυαλό της με την ίδια νεκρή από την παγωνιά στο κρεβάτι της θα γινόταν απτή πραγματικότητα. Έχωσε άλλο ένα μπισκότο στο στόμα της για να πάρει δύναμη, άρπαξε το κινητό της, τύλιξε πιο σφιχτά την κουβέρτα γύρω της και κατευθύνθηκε προς την πίσω πόρτα. Φόρεσε τα καινούργια μποτάκια της και βγήκε. Της φάνηκε ότι ήταν πιο ζεστά έξω απ' ό,τι μέσα στο σπίτι της. Ο ήλιος, όσο αδύναμος κι αν ήταν στα τέλη Νοεμβρίου, σίγουρα βοηθούσε.

Αν ήταν να επιζήσει, έπρεπε να συνηθίσει τον χειμώνα στον βορρά. Αλλά ένιωθε εντελώς ανέτοιμη και δεν είχε καν πέσει ακόμη το πρώτο χιόνι. Η θερμοκρασία στον Νότο, στην Πολιτεία της Τζόρτζια, σπάνια κατέβαινε κάτω από τους δέκα βαθμούς και σίγουρα όχι νωρίς το απόγευμα. Εδώ αυτή την ώρα πρέπει να ήταν μείον ένα.

Την είχε βάψει.

Όχι δάκρυα. Όχι τώρα. Θα έκλαιγε αργότερα, όταν θα ήταν κουκουλωμένη με τα παπλώματα στο κρεβάτι της και όχι έξω στην αυλή, όπου ανά πάσα στιγμή μπορεί να πεταγόταν μπροστά της με ένα εφιαλτικό πλατύ χαμόγελο σαν φασουλής από κουτάκι κάποιος από τους κατοίκους του Ντριμ Χάρμπορ, φέρνοντας κάποια υποτίθεται καλή είδηση.

Κρατώντας ψηλά το κινητό της, άρχισε να περπατάει ανάμεσα στις σειρές των δέντρων που ξεκινούσαν μετά τη μικρή πίσω αυλή του σπιτιού. Αν περπατούσε αρκετά, θα έπιανε σή-

μα. Θα μπορούσε ίσως να βρει μια δουλειά στην πόλη, στη δημοτική βιβλιοθήκη πιθανώς ή σ' εκείνο το καφέ που άρεσε τόσο πολύ σε όλους, αλλά αυτό θα σήμαινε ότι θα έπρεπε να εμφανίζεται δημόσια, κάτι που δεν αισθανόταν ικανή να κάνει στην τωρινή της κατάσταση ψυχολογικής κατάρρευσης. Οπότε... αναγκαστικά τριγύριζε στα χωράφια με το παντελό- νι της πιτζάμας της, φορώντας ξεχειλωμένα παλιά πουλόβερ και τυλιγμένη με το πουπουλένιο κουβερτάκι του καναπέ από πάνω.

Δέντρα εκτείνονταν μπροστά της σε τακτικές σειρές, με ύψος που κυμαινόταν από τη μέση της έως και μισό μέτρο πάνω από το κεφάλι της. Ευτυχώς, ακόμα και χωρίς ιδιοκτήτη τα τελευταία χρόνια, τα δέντρα είχαν συνεχίσει να είναι δέντρα. Χρειάζονταν λίγο κλάδεμα και σουλούπωμα, αλλά, σε γενι- κές γραμμές, η σοδειά ήταν σε καλή κατάσταση. Ο αχυρώνας, αντιθέτως, κόντευε να πέσει και το σπίτι χρειαζόταν σημαντι- κές επιδιορθωτικές εργασίες.

Πρώτα, όμως, χρήματα.

Και για να έρθουν τα χρήματα, χρειαζόταν προσωπικό και μια κανονική λειτουργική επιχείρηση. Κάτι που η Κίρα δεν εί- χε κάνει ποτέ, ούτε φιλοδοξούσε να κάνει σε όλη τη ζωή της.

Αλλά δεν είχε χρόνο να ασχοληθεί με αυτό. Ιδίως τώρα που μια γιγάντια μαύρη θολή σιλουέτα ερχόταν με ορμή καταπά- νω της στο μονοπάτι, από την αντίθετη κατεύθυνση, με άλλες δύο πολύ μικρότερες θολές σιλουέτες στο κατόπι της.

Η Κίρα έβγαλε μια τσιρίδα.

Τα τρία σκυλιά γάβγισαν.

Ο άντρας που τα ακολουθούσε σταμάτησε απότομα.

«Ελίζαμπεθ, εδώ!» Η φωνή του ήταν αυστηρή και βαριά και το πιο μεγαλόσωμο από τα σκυλιά έτρεξε αμέσως και στά-

θηκε δίπλα του. «Μπράβο, κορίτσι μου», είπε ο άντρας και χαϊδέψε το κεφάλι της σκύλας.

«Όντι, Πάντζι, εδώ!» Προσπάθησε να μαζέψει και τα άλλα δύο σκυλιά, με την ίδια αυστηρή εντολή, αλλά ήταν πολύ αργά. Η Κίρα είχε ήδη καθίσει πάνω στις φτέρνες της για να χαιδέψει τα δύο σκυλάκια που στριφογύριζαν χαρούμενα μπροστά στα πόδια της.

«Μωράκια μου γλυκά», τους έλεγε με τραγουδιστή φωνή. «Αγγελούδια μου!» Το μικρότερο, ένα λευκό κατσαρομάλλικο τεριέ, είχε χώσει την κρύα μουσούδα του στην παλάμη της και ρουθούνιζε ενθουσιασμένο. Το άλλο, που πρέπει να ήταν περίπου εκατό ετών σε σκυλίσια χρόνια, περίμενε υπομονετικά το ξύσιμο ανάμεσα στα κρεμαστά αυτιά του, με τη γλώσσα του να κρέμεται έξω από το στόμα του.

«Τι καλά σκυλάκια είστε εσείς, τι γλυκά σκυλάκια», συνέχισε η Κίρα, χαιδεύοντας και ξύνοντας, τόσο χαρούμενη που είχε διαθέσιμα δύο υπέροχα σκυλιά, που είχε σχεδόν ξεχάσει τον άντρα στον οποίο ανήκαν, ώσπου πλησίασε και στάθηκε από πάνω της.

«Εε... συγγνώμη για την ενόχληση», της είπε. «Δεν ήξερα ότι... Θέλω να πω, νόμιζα ότι αυτό το μέρος είναι εγκαταλειμμένο. Αλλιώς θα είχα τα σκυλιά μου με το λουρί τους».

«Δεν πειράζει», είπε η Κίρα, ακόμη καθισμένη στις φτέρνες της, αλλά δίνοντας τώρα προσοχή στην Ελίζαμπεθ, που είχε αρχίσει να κλαψουρίζει επειδή δε συμμετείχε και αυτή στο πάρτι αγάπης που απολάμβαναν τα άλλα δύο σκυλιά. «Ποπό! Τι όμορφο κορίτσι είσαι εσύ!» της είπε και της φάνηκε ότι το μεγαλόσωμο σκυλί τής χαμογέλασε. Χαμογέλασε και η Κίρα για πρώτη φορά μετά από μέρες. Και ήταν ωραία.

Ώσπου σηκώθηκε τελικά όρθια και αντίκρισε τον άντρα

που είχε βγάλει βόλτα τα σκυλιά του στο αγρόκτημά της. Το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπό της. Ο τύπος την κοιτάζε με μια έκφραση απορίας και φρίκης.

Τότε θυμήθηκε η Κίρα τα άλουστα μαλλιά της, τα κοκκινισμένα μάτια και την κουβέρτα-παλτό ως ενδυματολογική επιλογή. Αμάν αυτή η μέρα! Αυτή η πόλη, αυτοί οι άνθρωποι! Ήταν παντού.

«Λοιπόν, ναι, δικό μου είναι το αγρόκτημα», είπε, ορθώνοντας το ανάστημά της. «Μπήκες παράνομα σε ξένη ιδιοκτησία».

Η Ελίζαμπεθ κλαψούρισε και η Κίρα την έξιωσε στο κεφάλι, ανάμεσα στα αυτιά. «Όχι εσύ, αγάπη μου. Εσύ δεν ήξερες».

«Για να είμαστε δίκαιοι, ούτε εγώ το ήξερα», είπε ο άντρας με ένα αχνό χαμόγελο.

«Πώς είναι δυνατόν; Όλοι σε αυτή την περιέργη πόλη το ξέρουν».

Ο τύπος ανασήκωσε τους ώμους του. «Δε μένω σε αυτή την περιέργη πόλη».

Η Κίρα συνοφρυώθηκε. «Τότε, τι κάνεις εδώ;»

«Είμαι επισκέπτης».

Δεν της άρεσε ο τόνος του. Ούτε η φάτσα του. Το πρόσωπό του ήταν πολύ... πολύ... ωραίο. Αλλά με αντιπαθητικά συμβατικό τρόπο. Υπερβολική συμμετρία. Υπερβολικά τέλεια σκούρα καστανά μαλλιά. Ήταν εκνευριστικό. Και τελείως αδιάφορο.

Πάρα πολύ εντάξει τα πάντα.

«Τέλος πάντων, όποιον και αν επισκέπτεσαι εδώ έπρεπε να σου είχε πει ότι αυτό το αγρόκτημα ανήκει τώρα σ' εμένα και δεν μπορείς να το διασχίζεις κάνοντας πεζοπορία ή ότι άλλο κάνεις».

Το αντιπαθητικά ευθύ χαμόγελό του έγινε ακόμα πιο πλατύ. «Πεζοπορία ή ό,τι άλλο;»

«Δεν ξέρω! Κρίνοντας από το γιλέκο σου. Φαίνεσαι ντυμένος για πεζοπορία στα βουνά».

Ο τύπος κοίταξε το πουπουλένιο καπιτονέ γιλέκο του, το σκούρο μπλουτζίν και τα αρβυλάκια του κι έπειτα έστρεψε τη ματιά του στην αμφίεση της Κίρα.

«Εσύ φοράς κουβέρτα», σχολίασε.

«Ναι».

«Και ειρωνεύεσαι το γιλέκο μου;»

«Ναι». Σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος. Όχι πως αυτός μπορούσε να τα δει, αφού τα κάλυπτε η κουβέρτα, αλλά παρ' όλα αυτά. Η στάση της ήταν εριστική και ήταν βέβαιη ότι έγινε αντιληπτό. Δεν της άρεσε αυτός ο τύπος, ούτε το χαμόγελό του. Ούτε τα γαλάζια μάτια του με τις μαύρες βλεφαρίδες. Σοβαρά τώρα; Μπλαχ. Δε θα μπορούσε να είναι πιο συμβατικά ωραίος.

Η Κίρα προτιμούσε αποκλειστικά άντρες που είχαν το «κακή ιδέα» τατουάζ στο κούτελό τους (μερικές φορές κυριολεκτικά) και αυτός ο τύπος ήταν το πρότυπο του νεαρού που η μαμά σου θέλει να φέρεις σπίτι για τις γιορτές και να πίνετε κακάο μπροστά στο στολισμένο δέντρο με ασορτί πιτζάμες. Καθόλου ελκυστικό από κάθε άποψη, πραγματικά.

Εκτός ίσως από το πώς διαγράφονταν οι μύες των μηρών του κάτω από το μπλουτζίν. Αλλά αυτό ήταν άσχετο.

«Συγγνώμη και πάλι για την παρεξήγηση. Φεύγουμε».

Α, μάλιστα. Θα έπαιρνε μαζί του και τα σκυλιά. Γαμώτο. Της άρεσαν τα σκυλιά του. Κοίταξε τις τρεις μουσούδες μπροστά της και θα έπαιρνε όρκο ότι κατάλαβε τι σκέφτονταν.

«Μπορείς να αποτελειώσεις τη βόλτα σου», ξεφούρνισε,

αγνοώντας το πώς υψώθηκαν με έκπληξη τα σκούρα φρύδια του άγνωστου άντρα. «Μπήκες στο κτήμα μου έτσι κι αλλιώς και τα σκυλιά χρειάζονται να τρέξουν. Δε θα ήθελα να τους το στερήσω».

«Είσαι άτομο που αγαπάει πολύ τα σκυλιά, απ' ό,τι κατάλαβα».

«Είναι καλύτερα από τους ανθρώπους από κάθε άποψη».

«Συμφωνώ». Το γέλιο του ήταν σιγανό και βαθύ. Και όχι, δεν της προκάλεσε απολύτως τίποτα.

Η Κίρα επιβεβαίωσε με ένα κοφτό νεύμα και περιέμενε να τον δει να συνεχίζει τον δρόμο του, αλλά εκείνος στεκόταν και την κοίταζε σαν να προσπαθούσε να λύσει ένα αίνιγμα.

«Τι;» τον ρώτησε απότομα.

«Απλώς... Είσαι καλά;»

Αν ήταν καλά; Πώς τολμούσε; Πώς τολμούσε να νομίζει ότι μπορεί να μην ήταν καλά επειδή περιφερόταν στο κτήμα τυλιγμένη με μια κουβέρτα και κουνώντας το κινητό της στον αέρα σαν να πίστευε ότι λειτουργούσε με μαγικά;

Έστρωσε με την παλάμη της την κουβέρτα σαν να ήταν βραδινό φόρεμα. «Είμαι μια χαρά, ευχαριστώ».

Μια μικρή ρυτίδα ανησυχίας σχηματίστηκε ανάμεσα στα εκνευριστικά τέλεια φρύδια του. Της ήρθε να του πετάξει κάτι για να την εξαφανίσει.

«Είναι που... Περπατούσες κρατώντας το τηλέφωνό σου πάνω από το κεφάλι σου και σκέφτηκα ότι ίσως έχεις πρόβλημα με το σήμα. Δουλεύω στον τομέα της τεχνολογίας, οπότε...»

Ειδικός στην τεχνολογία. Μάλιστα, αυτό μας έλειπε! Πάντα εμπιστευόταν το ένστικτό της και το ένστικτό της δεν είχε κάνει λάθος. Δε χρειαζόταν έναν σωσία του Κλαρκ Κεντ από τη Σίλικον Βάλεϊ, έναν μαλάκα του στιλ βολλάρουμε όπου μας

κάνει κέφι γιατί ο κόσμος μάς ανήκει για να τη σώσει. Ειδικά σήμερα, φίλε!

«Όχι, Ίλον, ευχαριστώ. Τα καταφέρνω μια χαρά».

«Ίλον; Ουάου!» Ο τύπος φάνηκε σοβαρά προσβεβλημένος. Χμ... αυτό της προκάλεσε κάτι. «Απλώς θέλησα να βοηθήσω».

«Κανείς δε σου το ζήτησε».

Ο τύπος σήκωσε ψηλά τα χέρια του. «Έχεις δίκιο. Συγγνώμη. Θα... ε... φεύγω αμέσως».

«Ευχαριστώ». Δεν τον κοίταξε καν όταν το είπε. Η πληγωμένη έκφρασή του έκανε λιγότερο διασκεδαστικό το όλο πράγμα. Αντιθέτως, έσκυψε για να πει αντίο στους τρεις καινούργιους φίλους της. «Αντίο, γλυκούλια μου. Καλή βόλτα». Χάιδεψε τα σκυλιά μέχρι που χόρτασαν και, όταν σηκώθηκε όρθια, ο μυστηριώδης άντρας τής είχε ήδη γυρίσει την πλάτη του και απομακρυνόταν ανάμεσα στις σειρές των δέντρων, σφουρίζοντας στα σκυλιά του για να τον ακολουθήσουν.

Και δυστυχώς, εκείνα τον ακολούθησαν.

Η Κίρα Νορθ μισεί τα Χριστούγεννα.

Αλλά μόλις αγόρασε μία φάρμα χριστουγεννιάτικων δέντρων στο Ντριμ Χάρμπορ, όπου ο Μπένετ Έλις κάνει διακοπές αφού έχει ανάγκη ένα διάλειμμα από το σερί των καταστροφικών ραντεβού του. Όταν η Κίρα βλέπει τα σιβαρά του μπράτσα, αρχίζει να αναρωπιέται αν μπορεί τελικά να τη βοηθήσει, παρόλο που ο Μπεν δεν έχει καμία πρόθεση να βάλει σε τάξη τη φάρμα της...

Η Φάρμα Christmas Tree είναι μια καυτή ρομαντική ιστορία μυστηρίου, με δύο εντελώς αντίθετους χαρακτήρες και ένα εγγυημένα καλό τέλος!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6180-9

9 786180 161809

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣ: 31376